

Η ΖΩΗ ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟΤΕ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ Δ ΤΑΞΗΣ

efimerida24dsclassd.blogspot.gr

τεύχος 1

13/6/2014

Η αυλή μας άλλαξε

Η αυλή μας μέχρι πριν λίγους μήνες είχε πολύ τσιμέντο και λίγο πράσινο .Μεγάλη χωρισμένη σε επίπεδα είχε πολύ χώρο για παιχνίδι ,αλλά καθόλου σκιά για τις μέρες που έκανε πολλή ζέστη. Αυτά μέχρι πριν λίγους μήνες. Γιατί από τα Χριστούγεννα έγιναν πολλές αλλαγές στην αυλή μας.

Φυτεύτηκαν πολλά δέντρα ,θάμνοι ,αρωματικά φυτά και λουλούδια .Ζωγραφίστηκαν στο τσιμέντο ένα φιδάκι, ένα κουτσό και μια τρίλιζα. Επίσης προστέθηκαν παγκάκια για να καθόμαστε στο διάλειμμα αλλά και το απόγευμα που πάμε στο σχολείο για να παίξουμε στην αυλή.

Με την αφορμή της αλλαγής στην αυλή μάθαμε και για τα φυτά της αυλής μας. Μάθαμε για φυτά που ξέραμε μόνο το όνομά τους και για φυτά που μας ήταν άγνωστα.

Σας παρουσιάζουμε αυτά που μάθαμε:

Φωτεινίες :Είναι μεγάλοι αειθαλείς θάμνοι. Χαρακτηριστικό τους είναι η τριχρωμία την άνοιξη: τα παλιά φύλλα είναι πράσινα, τα νέα είναι κόκκινα και στις κορυφές υπάρχουν μεγάλες ταξιανθίες με λευκά λουλουδάκια.

Υπερικό : Λέγεται και βαλσαμόχορτο, σπαθόχορτο ή βότανο του Προδρόμου. Είναι χαμηλή πόα με ξυλώδη κλαδιά και κατακίτρινα χαρακτηριστικά λουλούδια, που ανθίζουν από τον Ιούνιο ως τον Σεπτέμβριο. Χρησιμοποιείται από την αρχαιότητα για την επούλωση πληγών και την ενίσχυση του ανοσοποιητικού συστήματος.

Βίγκα : Ονομάζεται και αγριολίζα. Είναι πολυετές ποώδες φυτό. Το φυτό ανθίζει από τέλη Μαρτίου μέχρι τα τέλη του φθινοπώρου. Τα άνθη του έχουν έντονο μοβ ,μπλε και άλλα χρώματα.

Κισσός: Αναρριχώμενος αειθαλής θάμνος. Τα φύλλα του χρησιμοποιούνται για τις φαρμακευτικές τους ιδιότητες.

Αμυγδαλιά : λογχοειδή, οδοντωτά. Τα γλυκά αμύγδαλα είναι δέντρο καρποφόρο, φυλλοβόλο με ύψος από 4 ως 12 μέτρα. Ανθίζει νωρίς την άνοιξη. Τα άνθη της είναι εντυπωσιακά, άσπρα, με ευχάριστη μυρουδιά και ροζ πέταλα. Τα φύλλα της είναι ελλειψοειδή, χρησιμοποιούνται σαν ξηροί καρποί στην ζαχαροπλαστική και για την παραγωγή λαδιού, ενώ τα πικρά στη φαρμακευτική και την αρωματοποιία.

Ελαιάνγος ή Ελέανγος: Λέγεται και μωσχοπιτιά. Είναι φυλλοβόλο δέντρο, με μακριά πρασινωπά από πάνω και ασημόγκριζα από κάτω φύλλα. Το ύψος του φτάνει 4-8 μέτρα.

Αγγελική η νάνα: Αειθαλής θάμνος που αναπτύσσεται αργά. Δε μεγαλώνει πολύ σε ύψος επειδή είναι νάνα αλλά απλώνει σε πλάτος. Έχει όμορφο πράσινο φύλλωμα και τέλος άνοιξης βγάζει αρω-

ματικά λευκά άνθη.

Ελιά: Καρποφόρο αειθαλές δέντρο, με λογχοειδή φύλλα, σκουροπράσινα στην πάνω επιφάνεια και αργυρόχρωσα στην κάτω επιφάνεια. Ο καρπός τους συλλέγεται τέλη φθινοπώρου και αρχές χειμώνα.

Λιγούστρο: Το λιγούστρο είναι γένος αειθαλών ή φυλλοβόλων θάμνων. Ανήκει στα ελαιοειδή. Το γένος απαρτίζεται από σαράντα περίπου γένη. Είναι ημισκιάφυτα και φωτόφυτα. Πολλαπλασιάζονται με σπόρους και με μοσχεύματα.

Λεμονοκυπάρισσο: Για να αναπτυχθεί σωστά χρειάζεται προστασία από τον άνεμο και τον παγετό. Φυτεύεται σε ηλιόλουστα σημεία και σε εδάφη με πολύ καλή αποστράγγιση.

Λέυλαντ: Το λέυλαντ είναι ένα κωνοφόρο δέντρο το οποίο μπορεί να φυτευτεί σε φράχτη αλλά και σε γλάστρα. Άμα το φροντίζουμε μπορεί να γίνει 50-60 εκ. Μετά από δυο χρόνια περίπου γίνεται ένας πανύψηλος πράσινος φράχτης. Για να φυτέψουμε ένα λέυλαντ πρέπει να υπάρχει αρκετός χώρος για αυτό. Μερικές φορές το καλοκαίρι πρέπει να το ποτίζουμε.

Μανόλια: Η μανόλια είναι καλλωπιστικό δέντρο ή και θάμνος. Ανάλογα την ποικιλία την συναντάμε ως αειθαλές ή φυλλοβόλο δέντρο. Στην χώρα μας κυρίως θα συναντήσουμε τρία είδη: την *Magnolia grandiflora*, την *Magnolia stellata* και την *Magnolia soulangeana*. Στο γένος *Magnolia* ταξινομούνται περισσότερα από 210 είδη. Η *Magnolia grandiflora* είναι ένα αειθαλές δέντρο με μεγάλα λευκά αρωματικά άνθη. Σε ύψος μπορεί να ξεπεράσει τα 25 μ. στις περιοχές από όπου κατάγεται. Ενώ στην Ελλάδα το συναντάει κανείς από 3-7 μ. Έχει μεγάλα σκουροπράσινα γυαλιστερά φύλλα με χνούδι και καφετί χρωματισμό στην κάτω επιφάνεια. Ανθίζει από τον Μάιο μέχρι τα τέλη καλοκαιριού.

Βραχυχίτων: Είναι ένα γένος από 31 είδη δέντρων και μεγάλων θάμνων, ιθαγενή στην Αυστραλία και Νέα Γουινέα. Δέντρο αειθαλές ύψους 10-25 μ., με εντυπωσιακό κορμό πυραμιδοειδούς μορφής και φύλλα ωσειδή ή τρίλοβα. Κάποιες ποικιλίες έχουν εντυπωσιακή πορφυρή ανθοφορία τους θερινούς μήνες. Φυτό κατάλληλο για δεικτοστοιχίες και ανθεκτικότερο στην ατμοσφαιρική ρύπανση. Θέλει πλούσια και αραιά ποτίσματα για να δημιουργήσει βαθιές ρίζες. Χρησιμοποιείται συχνά για φύτευση σε πεζοδρόμια και πάρκα.

ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ ΦΥΤΑ

Θυμαρί: Είναι θάμνος μικρού ύψους, με όρθιους βλαστούς, εξαιρετικά ανθεκτικός, και έχει πολύ ευχάριστο άρωμα. Βρίσκεται στις νότιες και μεσογειακές περιοχές της Ευρώπης, σε διάφορες περιοχές της Ασίας και καλλιεργείται στη βόρεια Αμερική. Τα φύλλα του θυμαριού όταν ξεραθούν αποκτούν καφεπράσινο χρώμα και δίνουν το άρωμά τους όταν θρυμματιστούν. Η γεύση τους είναι πολύ δυνατή, ελαφρώς καυστική και πλούσια. Μαζί με τους αποξηραμένους ανθούς χρησιμοποιούνται ως μπαχαρικό για τον αρωματι-

σύστημα, βοηθά στην καλή λειτουργία του εντέρου και του στομάχου ενώ καταπολεμά τις αυπνίες. Η λεβάντα έχει και αντισηπτικές ιδιότητες.

της μέλισσας.

Δενδρολίβανο: Το δενδρολίβανο χρησιμοποιείται για να μας δώσει αρώματα στο φαγητό μας όπως το ελαιόλαδο και το ξίδι. Παράλληλα είναι ιδανικό για το ψάρι, το κρέας, τη σάλτσα ντομάτα, το ψωμί, τη σαλάτα, τα όσπρια, τα λαχανικά και πολλά άλλα. Το χρώμα του είναι πράσινο σε διάφορους τόνους. Αυτό που χρησιμοποιούμε πιο πολύ είναι τα φύλλα του.

Μελισσόχορτο: Το μελισσόχορτο γνωστό και ως μελισσοβότανο καλλιεργείται σε όλο τον κόσμο και έχει φαρμακευτική δράση. Έχει ύψος 70 με 150 εκ. που τα φύλλα του έχουν μια ήπια μυρωδιά λεμονιού. Κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού κάνει μικρά λευκά άνθη γεμάτα νέκταρ. Αυτά προσελκύουν τις μέλισσες και για αυτό πήρε το όνομα

Από τους μαθητές του Δ1 και Δ2

Το Αρχαιολογικό Μουσείο Φιλίππων

στον τάφο.

Στον πρώτο όροφο του μουσείου υπάρχουν επιγραφές αρχιτεκτονικά μέλη, ψηφιδωτά, αγγεία και νομίσματα της πόλης από τα παλαιохριστιανικά χρόνια της ακμής ως την κατάκτηση της από τους Τούρκους στα τέλη του 14ου αιώνα.

Εντυπωσιαστήκαμε από το ηλιακό ρολόι και από τα κιονόκρανα, που ήταν πολύ όμορφα σκαλισμένα. Με την επίσκεψή μας στο μουσείο καταλάβαμε πόσο πλούσια και ενδιαφέρουσα είναι η ιστορία της περιοχής που ζούμε..

Σε μια εκδρομή του σχολείου μας ,στον αρχαιολογικό χώρο των Φιλίππων επισκεφτήκαμε το αρχαιολογικό μουσείο το οποίο ανακαινίστηκε πρόσφατα. Στην είσοδο του μουσείου είδαμε πολλά μαρμάρινα αγάλματα. Στο ισόγειο υπάρχουν επιγραφές , γλυπτά , αγγεία , νομίσματα και κοσμήματα από την πόλη των Φιλίππων και την γύρω περιοχή από τα προϊστορικά χρόνια ως το τέλος της Ρωμαϊκής εποχής.

Από τα εκθέματα αυτού του χώρου, μας εντυπωσίασε περισσότερο η μακέτα του τάφου που βρέθηκε στο κέντρο της πόλης .Μας άρεσαν τα χρυσά κοσμήματα και αγγεία, τα ειδώλια που βρέθηκαν

Άγγελος Καρακασίδης, Κατερίνα Καραμούτα, Αβραάμ Τσιμηρίκας

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΕ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ

Μια μέρα του Μάρτη επισκεφτήκαμε το ραδιοφωνικό σταθμό ΑΛΦΑτης πόλης μας. Οι εργαζόμενοι ήταν πολύ ευγενικοί και φιλόξενοι. Μας ξενάγησαν στο χώρο και απάντησαν στις απορίες μας. Κάποιοι συμμαθητές μας μπήκαν στο στούντιο και απάντησαν στις ερωτήσεις του δημοσιογράφου που έκανε την εκπομπή. Όσοι ήμασταν έξω από το στούντιο ακούγαμε από το ραδιόφωνο. Κάποιοι συμμαθητές μας ενθουσιάστηκαν και αποφάσισαν όταν μεγαλώσουν να γίνουν δημοσιογράφοι. Ήταν μια πολύ ωραία εκπαιδευτική επίσκεψη που θα μας μείνει αξέχαστη.

Στέλιος Καμαρίδη, Λίλα Καρτάλη, Γιάννης Σαμαρίδης

ΟΙ ΒΡΑΧΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΩΝ

Οι βραχογραφίες είναι παραστάσεις ζώων, ανθρώπων και εργαλείων πάνω σε βράχους. Είναι τα πρώτα σημάδια της προσπάθειας του ανθρώπου να εκφραστεί.

Χρονολογούνται στο τέλος της εποχής του χαλκού ως αρχή της εποχής του σιδήρου. Πάνω σε ένα λόφο έξω από το χωριό των Φιλιππων υπάρχουν βραχογραφίες σε δύο διαφορετικά μέρη, περιφραγμένες με ένα μικρό φράχτη. Επισκεφτήκαμε το Κ.Π.Ε. Φιλιππων για να γνωρίσουμε τις προϊστορικές βραχογραφίες που υπάρχουν στη περιοχή.

Εντυπωσιαστήκαμε από τις βραχογραφίες. Οι υπεύθυνοι του κέντρου μάς μίλησαν γι'αυτές και μετά μας έδωσαν ζελατίνες και μαρκαδόρους και αποτυπώσαμε τις βραχογραφίες. Στη συνέχεια κάναμε δικές μας ιστορίες με αυτές τις εικόνες.

Στο χώρο του κέντρου περιβαλλοντικής εκπαίδευσης κάναμε τις δικές μας βραχογραφίες. Χαράξαμε πάνω σε μάρμαρο με ειδικό μηχάνημα, ζωγραφίες που θέλαμε. Φεύγοντας τις πήραμε μαζί, για να θυμόμαστε αυτή την επίσκεψή μας.

Δημήτρης Καλοπίσης, Άρης Νίκου, Θοδωρής Παλτόγλου, Κορίνα Πρασίνη

ΤΑΞΙΔΙ ΠΙΣΩ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ ...

Το σπίτι του Μεχμέτ Αλί

Σε μια από τις εξορμήσεις που κάναμε για να γνωρίσουμε την πόλη μας, επισκεφτήκαμε το σπίτι του Μεχμέτ Αλί.

Ο Μεχμέτ Αλί έμεινε ορφανός και υιοθετήθηκε από τον φρούραρχο της Καβάλας ο οποίος τον προώθησε στον στρατό. Ίδρυσε το Ιμαρέτ, που λειτούργησε σαν φιλανθρωπικό ίδρυμα και αργότερα έγ αντιβασιλέας της Αιγύπτου. Όσοι συμπατριώτες του κατέφευγαν στην Αίγυπτο, έβρισκαν προστασία.

Βρίσκεται στη Χερσόνησο τη Παναγίας και χτίστηκε γύρω στο 1780. Στην εποχή του ήταν το μεγαλύτερο σπίτι της πόλης. Σήμερα λειτουργεί σαν μουσείο και το επισκέπτονται πολλοί τουρίστες.

Το σπίτι του Μεχμέτ Αλί είναι μεγάλο, διόροφο

και ξύλινο. Γύρω από το σπίτι υπήρχε μαντρότοιχος για να μην το βλέπουν οι περσικοί.

Στο σπίτι αυτή οι χώροι των ανδρών ήταν ξεχωριστά από τους χώρους των γυναικών.

Στον κάτω όροφο υπήρχε ο στάβλος για τα ζώα, το κελάρι όπου μέσα αποθήκευαν τα τρόφιμα για να διατηρούνται δροσερά και η κουζίνα την οποία δεν μπορούσαν οι άντρες

να δουν. Τα φαγητά οι γυναίκες τα τοποθετούσαν σε ένα ντουλάπι που είχε ένα ξύλινο κουτί που περιστρεφόταν γύρω από έναν κατακόρυφο άξονα.

Στον πάνω όροφο ήταν τα δωμάτια του πασά και ο σοφάς, μια εξέδρα στην οποία κάθονταν συνήθως το καλοκαίρι. Σε ένα δωμάτιο είδαμε το σπαθί του Μεχμέτ Αλί. Ήταν εντυπωσιακό και πολύ κοφτερό. Μας έκανε εντύπωση ότι το νερό για το μπάνιο ζεσταινόταν στο τζάκι που υπήρχε σε διπλανό δωμάτιο. Με την επίσκεψη και την ξενάγησή μας στο μνημείο αυτό γνωρίσαμε τον Μεχμέτ Αλί αλλά και τον τρόπο ζωής και τις συνήθειες των μουσουλμάνων της εποχής εκείνης.

Άννα Καλούδη, Στέλιος Καμαρίδης, Λίλα Καρτάλη, Βασίλης Κατσικαλάκης, Ευαγγελία Κιοτσούκωστα, Γιάννης Σαμαρίδης

Οι συνεντεύξεις μας " Έθιμα των παππούδων μας: Βαρβάρα - Τα ζώα που μιλάνε – Σάγια"

Καλέσαμε στην τάξη μας , τον κ. Σμυρλόγλου Άγγελο παππού μιας συμμαθήτριάς μας και του πήραμε συνέντευξη για έθιμα που γνωρίζει από τους γονείς του. Διαβάστε την, έχει πολύ ενδιαφέρον.

- Πώς λέγεται το έθιμο για το οποίο θα μας μιλήσετε;

Το έθιμο για το οποίο θα σας μιλήσω ονομάζεται Βαρβάρα

-Από ποια περιοχή ξεκίνησε;

Αυτό το έθιμο ξεκίνησε από τα παράλια της Μ. Ασίας, από όπου ήρθαν οι κάτοικοι της Χρυσούπολης .

-Πότε γίνεται αυτό το έθιμο;

Γίνεται κάθε χρόνο στις 4 Δεκεμβρίου , στη γιορτή της Αγίας Βαρβάρας που ήταν προστάτιδα της ευφορίας και της αγροτικής παραγωγής .

-Από ποια περιοχή ξεκίνησε;

Αυτό το έθιμο ξεκίνησε από τα παράλια της Μ. Ασίας, από όπου ήρθαν οι κάτοικοι Από της Χρυσούπολης .

-Εσείς από πού το μάθατε;

Εγώ το έμαθα από τους γονείς μου κυρίως από τη μάνα μου . Τότε οι μαμάδες ήταν πολύ διαφορετικές από τις σημερινές. Ασχολούνταν με το νοικοκυριό και ήταν υπεύθυνες να μεταφέρουν στα παιδιά τα έθιμα από τις προηγούμενες γενιές.

-Τι ακριβώς γινόταν;

Πρωί-πρωί από τις 2 ώρα τη νύχτα ξυπνούσαν οι νοικοκυρές και ετοιμάζαν μια σούπα που αποτελούνταν από σάρι και ζάχαρη. Μέσα της έβαζαν και όλες τις καλλιέργειες που είχε κάθε οικογένεια, φακές, ρεβίθια, καλαμπόκια. Έπρεπε οι νοικοκυρές να τα έχουν έτοιμα πριν ξημερώσει και μετά άρχιζαν να τη μοιράζουν στη γειτονιά . Η πιο προκομμένη νοικοκυρά ήταν αυτή που έχει ετοιμάσει πρώτη αυτή τη σούπα , τη Βαρβάρα όπως την έλεγαν. Αυτή θα είχε την βοήθεια και την ευλογία της Αγίας.

-Το έθιμο αυτό γίνεται στις μέρες μας;

Ναι ,είναι ένα έθιμο που γίνεται και στις μέρες μας από πολλές οικογένειες.

Ο κύριος Σμυρλόγλου μας μίλησε και για ένα άλλο έθιμο που έχει κι αυτό καταγωγή από την Μ. Ασία.

-Πότε γινόταν το έθιμο αυτό;

Γινόταν την Παραμονή των Χριστουγέννων.

-Τι γινόταν ακριβώς;

Οι νοικοκυρές αγόραζαν σταφίδες και το βράδυ τάζαν τα ζωντανά τους , τα ζώα της οικογένειας, γιατί πίστευαν ότι την ώρα που γεννιόταν ο Χριστός τα ζώα μιλάνε στους ανθρώπους.

Ο Χριστός έκανε την αυτή τιμή στα ζώα, επειδή βρίσκονταν κοντά του και τον ζέσταιναν την ώρα που γεννήθηκε. Τα παιδιά ήθελαν πολύ να πάνε στον σταύλο και να δούνε τα

ζώα να μιλάνε. Οι γονείς τους όμως δεν τους αφήναν, γιατί αν καταλάβαιναν τα ζώα ότι εκεί υπήρχαν άνθρωποι θα έχαναν την ευκαιρία να μιλήσουν.

-Στις μέρες μας γίνεται αυτό το έθιμο;

Όχι, δε γίνεται στις μέρες μας γιατί έχουν αλλάξει οι συνθήκες ζωής και οι αγρότες δεν έχουν ζώα στα σπιτία τους ,αλλά μηχανήματα.

Ο κ.Σουτλόγλου Πρόδρομος παππούς συμμαθήτριάς μας, μας μίλησε για ένα άλλο έθιμο.

-Πώς λέγεται το έθιμο για το οποίο θα μας μιλήσετε;

Ονομάζεται Σάγια.

-Γιατί ονομάστηκε έτσι;

Είναι η έκφραση εις τα άγια δηλαδή προς τα άγια που ενώθηκε και λέγεται με μια λέξη Σάγια.

-Πού εμφανίστηκε πρώτη φορά το έθιμο;

Παλιά γινότανε στην Καππαδοκία της Μ. Ασίας.

-Πού γίνεται τώρα αυτό το έθιμο;

Τώρα γίνεται στη Νέα Καρβάλη .Το χωριό αυτό το ίδρυσαν οι κάτοικοι της Καππαδοκίας , όταν ήρθαν πρόσφυγες στην Καβάλα. Καρβάλη λεγόταν το χωριό τους στην Καππαδοκία, Νέα Καρβάλη ονόμασαν το νέο τους χωριό στην Καβάλα.

-Πότε γίνεται ;

Γίνεται στις 5 Ιανουαρίου Παραμονή των Φώτων.

-Γιατί το κάνετε;

Το κάναμε για να διώξουμε τους Καλικάντζαρους, τα κακά πνεύματα.

-Τι ακριβώς γινόταν;

Την Παραμονή των Φώτων τα παιδιά έλεγαν τα κάλαντα και οι μεγάλοι τους έδιναν φρούτα και λαχανικά, αντί για λεφτά. Τα παιδιά μάζευαν ξύλα και το βράδυ τα πήγαιναν στην αυλή της εκκλησίας.Εκεί οι μεγάλοι τραγουδώντας το απολυτίκιο των Φώτων έβαζαν φωτιά στα ξύλα για να τσουρουφλιστούν οι Καλικάντζαροι και να φύγουν.

Υπεύθυνοι Συνέντευξης: Δημήτρης Καλοπίσης Άγγελος Καρακασίδης Κατερίνα Καραμούτα Άρης Νίκου Θόδωρος Παλτόγλου
Κορίνα Πρασίνη Αβραάμ Τσιμηρίκας

Τυπογραφείο

Πριν λίγο καιρό , το Δ1 του 24ου δημοτικού σχολείου Καβάλας επισκέφτηκε το τυπογραφείο Καβάλας και έμαθε πώς φτιάχνεται μια εφημερίδα . Τώρα θα σας αναφέρουμε τα στάδια δημιουργίας μιας εφημερίδας.

Νούμερο 1: συνδέουμε τον υπολογιστή με τον εκτυπωτή και παίρνουμε το χαρτί της εφημερίδας της οποίας τα γράμματά είναι ανάποδα.

Νούμερο 2: την κολλάμε σε μια μεγάλη πλαστική διαφάνεια και την βάζουμε σε ένα μηχάνημα το οποίο βάζει τα γράμματα από την καλή τους μεριά.

Νούμερο 3: τις βάζουμε να ψηθούν για 5-10 λεπτά , μόλις ψηθούν τις βγάζουμε και τις τοποθετούμε σε ένα μηχάνημα το οποίο τις πολλαπλασιάζει.

Νούμερο 4: τις βάζουμε σε ένα τελευταίο μηχάνημα το οποίο τις κόβει γιατί δεν μπορούν να ανοίξουν .

Συγγραφική ομάδα: Μίχας Τάσος, Χατζηχαράλαμπος Χαράλαμπος, Γουδής Μάνος, Δημητριάδης Θόδωρος & Βουτσάς Χρήστος

Ελάτε να φυτέψουμε

Το 24ο δημοτικό σχολείο καβάλας ένα ηλιόλουστο πρωινό του Μάρτη αποφάσισε να ομορφύνει την αυλή του. Πώς; Φυτεύοντας στα παρτέρια του πολύχρωμα λουλούδια. Μαζεύτηκαν όλοι οι μαθητές της Δ' τάξης μαζί με τους δασκάλους και μερικούς γονείς. Χωριστήκαμε σε ομάδες και αναλάβαμε από ένα παρτέρι η κάθε μια. Θα είμαστε υπεύθυνοι γι' αυτό μέχρι το τέλος της σχολικής χρονιάς. Βάλαμε τα γάντια μας πήραμε τα εργαλεία μας και όλα τα παιδιά έκαναν από μία διαφορετική δουλειά. Άλλος έσκαβε και άλλος φύτευε. Στόχος μας ήταν να μάθουμε να φυτεύουμε λουλούδια

και να μάθουμε για τη χλωρίδα της περιοχής μας. Όταν τελειώσαμε βάλαμε κάποιους κανόνες: να μην τα πατάμε, να τα ποτίζουμε για να αναπτυχθούν σωστά. Με τη βοήθεια όλων και την καλή συνεργασία η αυλή μας γέμισε με χρώματα και εμείς με περηφάνια.

Συγγραφική ομάδα: Ράπη Μαρία - Βασιλική, Κατίρη Βάσια, Χατζάτογλου Μαρία & Τζιτζιρα Γεωργία

Ο Φάρος της Καβάλας

Μέσα στον Μάρτιο μας πήγανε εκδρομή με το σχολείο στην Παναγία της Καβάλας. Στην περιοχή εκείνη υπάρχει το σπίτι του Μεχμέτ Αλή, καθώς επίσης το 7ο δημοτικό σχολείο. Το σχολείο αυτό έχει μια ιδιαιτερότητα, έχει πανέμορφη θέα τη θάλασσα και τον φάρο.

Ο Φάρος

Στο άκρο χερσονήσου της Παναγίας, υπάρχει ο φάρος φωτεινός οδηγός για τα πλοία και ελκύει τους κατοίκους και τους τουρίστες λόγο της

εξαισίας θέας που έχει. Κατασκευάστηκε γύρο στα τέλη της δεκαετίας του 1880 ή του 1890. Μετά από έρευνες που βρίσκονται ακόμη σε εξέλιξη διαπιστώθηκε ότι κάτω από τον φάρο υπήρχε ένα σπιτάκι φαροφύλακα και μια απότομη στενή σκάλα που οδηγεί στα πασίγνωστα βραχάκια της Παναγίας. Τα βράχια και η θάλασσα στο σημείο αυτό γίνονται ένα. Τα τεράστια λεία βράχια είναι ιδανικά για όσους θέλουν να καθίσουν και να «χαθούν» στο γαλάζιο της θάλασσας και στη μοναδικότητα του τοπίου. Η περιοχή του φάρου είναι μία από τις μαγευτικότερες περιοχές της Παναγίας και θαρρείς πως κρύβει καλά μυστικά του παρελθόντος.

Συγγραφική Ομάδα: Σοφία Κελεμένη, Μελίτα Τσινεκίδου & Δερβεντζής Άγγελος

Το κάστρο της Καβάλας

Σε αυτό το κείμενο θα συναντήσετε ενδιαφέροντα πράγματα για το τρενάκι και το κάστρο!

Πρώτα μπήκαμε στο τρενάκι, μετά μας άφησε σε ένα σημείο που μπορούσε, έπειτα περπατήσαμε στα στενά σοκάκια της παλιάς πόλης, εκεί είδαμε παλιά και ωραία σπίτια.

Όταν μπήκαμε στο κάστρο στον εξωτερικό περίβολο του είδαμε ένα κυλικείο και μετά

μία εξέδρα όπου και σήμερα παίζονται παραστάσεις, υπάρχουν πολλές θέσεις για τους θεατές, επίσης υπάρχει και ένα κανόνι με βόμβες.

Στον εσωτερικό περίβολο είδαμε τον πύργο όπου στην κορφή του υπάρχει η σημαία, την αποθήκη τροφίμων που έγινε μετά φυλακή και το φυλάκιο των στρατιωτών.

Συγγραφική Ομάδα: Μπέλλας Ιωάννης, Καραγκιαούρης Βασίλης, Μαρμαράς Δημήτρης & Γαϊταντζής Θάνος

ΝΕΑ ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΙΑΣ

Στο μάθημα της φιλιαναγνωσίας διαβάσαμε το βιβλίο της Σοφίας Φίλντιση «Μισά της στεριάς μισά της θάλασσας». Ήταν έξοι ιστορίες από τη φύση με ήρωες τη Σταλίτσα, τη λεύκα, τον πελαργό, ένα αστέρι του ουρανού, τη λυγαριά και ένα λελέκι. Μετά από κάθε ιστορία που διαβάζαμε, κάναμε διάφορες δραστηριότητες: θεατρικά παιχνίδια, εικαστικά και παιχνίδια παραγωγής λόγου.

Αφού διαβάσαμε τα διηγήματα, γράψαμε ο καθένας τη δική του ιστορία βάζοντας μέσα όποιον από τους ήρωες των διηγημάτων θέλαμε. Με τις ιστορίες αυτές πήραμε μέρος σε έναν διαγωνισμό Λογοτεχνίας. Έχουμε αγωνία αν θα νικήσει κάποιος από εμάς. Αλλά ακόμη και αν δεν συμβεί αυτό θα έχουμε κερδίσει μια ωραία εμπειρία.

Άννα Καλούδη, Βασίλης Κατσιακάκης, Ευαγγελία Κιουτσούκωστα

Η καμμένη παπαρούνα

Στην Καβάλα υπήρχε η ποιο όμορφη τριανταφυλλιά η οποία ζούσε κοντά στον ποταμό Αγγίτη. Την τριανταφυλλιά την έλεγαν Κόκο, ήταν μάλιστα η ποιο χαρούμενη τριανταφυλλιά. Συνέχεια έλεγε στο ποτάμι που ήταν ακριβώς δίπλα της «Ποτάμι, ποταμάκι μου πιο είναι το πιο ωραίο λουλούδι» και εκείνος απαντούσε «Εσύ φυσικά». Μα κάθε μέρα τα ίδια.

Η σκιά στην οποία δεν έδιναν και πολύ σημασία είπε στην Κόκο όσο όμορφη ή άσχημη κι αν είσαι η εσωτερική ομορφιά μετράει. Η Κόκο όμως θυμόταν ότι μικρή παλιά οι οι συμμαθητές της την είπαν την είπαν «άσχημη» και από τότε έχει πολλά παράπονα και τα έλεγε όλα στο ποτάμι.

Το ποτάμι είχε βαρεθεί να ακούει τα ίδια και τα ίδια «Αχ αυτή η Κόκο» ήταν η μόνη φίλη που είχε τι να κάνει το καημένο. Η Κόκο και το ποτάμι ήταν πολύ καλή φίλοι και η Συκιά ζήλευε και προπαντός την τριανταφυλλιά.

Μετά από λίγο καιρό λίγο παρακάτω φύτευσε μια παπαρούνα. Η Κόκο την ζήλευε γιατί το ποτάμι μιλούσε πάντα για την παπαρούνα. Πέρασαν μέρες και η ζήλια της μεγάλωσε. Και έτσι σκέφτηκε κάθε βράδυ να της πετάει πέτρες ώστε να πέφτουν τα πέταλά της και έτσι γινόταν άσχημη.

Αυτό έκανε πέρασαν ημέρες και η παπαρούνα μαράθηκε. Η Κόκο κατάλαβε το λάθος της έκλαψε και ξαφνικά και μαγικά η παπαρούνα ξαναφύτρωσε. Κι έτσι έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα !

Ευαγγελία Κιουτσούκωστα Δ2 24ο ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΗΣ ΚΑΒΑΛΑΣ

Οι δύο 'φίλες'

Ο ήλιος ξεπρόβαλε και έδωσε το φώς στους ανθρώπους. Ήταν μια ήρεμη μέρα σε ένα λιβάδι. Εκεί για πολλά χρόνια ανάμεσα σε ένα ποτάμι μεγάλωναν η λεύκα και η λυγαριά. Δεν μιλούσαν από μικρές γιατί ζήλευαν η μία την άλλη.

Η λυγαριά παινευόταν συνέχεια για τα μωβ άνθη που βγαίνουν επάνω της. Ενώ η καημένη η λεύκα είχε να περηφανεύεται μόνο για τα καφεκίτρινα παραδεισένια φύλλα της. Δεν χάνανε ευκαιρία να μαλώνουνε όπως και σήμερα.

_Λεύκα σου είπα σήμερα ότι είμαι πιο όμορφη από εσένα;

_Πρίτς και τι με νοιάζει; Εγώ είμαι πιο ψηλή από εσένα.

_Ναι αλλά εγώ ανθίζω κιόλας.

_Και αυτά δεν σε αντέχουν..... ξεραίνονται και πέφτουνε, απάντησε η λεύκα. Θα συμπληρώσω ότι είσαι και γριά.

_Με δουλεύεις;;; Κοίτα αυτό το υπέροχο.....

_Γέρικο δέρμα.... Πρόλαβε και απάντησε η λεύκα.

_Όχι εγώ είμαι πιο όμορφη.

_Όχι εγώ είμαι..... και ξεκίνησε ο ίδιος καυγάς ανάμεσά τους.

Εκείνη την ώρα πετάγεται ο Λάκης... Ο Λάκης ο βατραχάκης. Ακόμη ένα μεσημέρι του χαλάσανε τον ύπνο του. Φτάνει βρε κορίτσια... Ήμαρτον πια, δεν κουραστήκατε τόσα χρόνια και μου χαλάτε και μένα την ησυχία μου;

_Είστε και οι δυο άσχημες, πολύ άσχημες φώναξε θυμωμένος ο Λάκης ο βατραχάκης.

Η λυγαριά και η λεύκα έμειναν άφωνες. Ποτέ δεν τους είχε μιλήσει έτσι ο Λάκης. Θύμωσαν....

_Για να σου πω Λάκη βατραχάκη κοντοπίθαρε απαντάει η λεύκα με αναψοκοκκινισμένα φύλλα.

_Η λυγαριά είναι πολύ όμορφη και με πολύ ωραία λουλουδάκια, γι' αυτό και της κάνανε τραγούδι...

'λυγαριά λυγαριά θα σε κλέψω μια βραδιά...' για την ομορφιά της. Και η λεύκα, συνεχίζει η λυγαριά, με το ψηλό και τέλειο λυγρόκορμο κορμί της. Ο Λάκης ο βατραχάκης γούρλωσε τα μάτια του και είπε: είστε και οι δυο τρελές. Ο Λάκης έφυγε γελώντας. Πέτυχε τον σκοπό του. Τόσα χρόνια προσπαθούσε να τις πείσει ότι είναι όμορφες και τώρα.... με ένα μικρό ψεματάκι τα κατάφερε. Έτσι η λυγαριά και η λεύκα μετά από πολλά χρόνια έγιναν πολύ καλές φίλες.

Άννα Καλούδη Δ2 24ο Δημοτικό Σχολείο Καβάλας

Ο τεμπέλης ο σπουργίτης

Ένα χειμωνιάτικο και βροχερό πρωινό καθόμουν μαζί με τον παππού μου και παρατηρούσαμε τα παιχνιδίσματα της βροχής. Ξαφνικά, στο περβάζι του παραθύρου εμφανίστηκε ένας όμορφος σπουργίτης. Μου φάνηκε, πως γνώριζε τον παππού μου. Έμοιαζε πολύ πεινασμένος. Ο παππούς μου με πολύ προθυμία του έδωσε τα ψίχουλα που είχαν περισσέψει από το κέικ της γιαγιάς.

Ο σπουργίτης άρπαζε τα ψιχουλάκια και τα πήγε κάπου. Ήθελα πολύ να μάθω που τα πάει. Τον παρακολούθησα και κατάλαβα ότι όλα αυτά τα κάνει για να ταΐσει τα σπουργιτάκια. Είναι όμως και πολύ τεμπέλης. Δεν φτιάχνει δική του φωλιά. Περιμένει πότε θα φύγουν τα χελιδόνια για ζεστές χώρες, όπως της Αφρικής για να πάρουν τις φωλιές τους. Ο σπουργίτης έχει και πολλούς φίλους. Την κυρία Λεύκα, τον κύριο γρύλο και τη Σταλίτσα. Με την Λεύκα είναι και γείτονες. Μια μέρα εγώ παρακολουθούσα με τα κιάλια τον σπουργίτη που έπαιζε με τους φίλους τους. Κάποιες φορές όταν παίζω με τους φίλους μου, με κοιτάνε περίεργα. Μετά από πολύ καιρό με συνήθισαν. Μάλιστα παίζαμε και μαζί διάφορα παιχνίδια. Εγώ πετούσα μια μπάλα ψηλά και αυτοί πετούσαν για να την πάρουν. Η Λεύκα δεν μπορούσε να πετάξει, αλλά τίναζε τα φύλλα και ένιωθε πως πετούσε.

Μια μέρα ο σπουργίτης μάλωσε με τον γρύλο. Είχανε μια διαφωνία.

- Εγώ είμαι το καλύτερο πουλί του κόσμου (είπε ο γρύλος)
- Είμαι ο πιο άξιος(είπε ο σπουργίτης)
- Παιδιά! Παιδιά! Μη μαλώνετε! (είπε η Σταλίτσα)
- Ναι! Ελάτε σε ένα επίπεδο. (είπε η Λεύκα)
- Είστε μεγάλοι κύριοι (είπε η Σταλίτσα)
- Εγώ με αυτόν δεν ξαναμιλάω!(είπε ο σπουργίτης)
- Ούτε κι εγώ! (είπε ο γρύλος)
- Λοιπόν, θα παίξουμε ένα παιχνίδι.(είπε η Σταλίτσα)
- Εγώ θα σκέφτομαι ένα νούμερο και θα έρχεστε εσείς στο αυτί μου και θα μου λέτε έναν αριθμό.
- Πάμε!
- Έξι!
- Όχι!
- Τρία!
- Όχι!
- Δέκα!
- Δέκα!
- Ναι!
- Εεε! Αυτό είναι άδικο!
- Γιατί;
- Με τη δεύτερη φορά είπαμε το σωστό.
- Εσύ ευθύνεσαι.
- Εγώ; Γιατί; Εγώ προσπάθησα με ένα παιχνίδι να γίνετε φίλοι.
- Δεν χρειαζόταν
- Αυτό να το έλεγες πιο πριν
- Ελάτε τώρα! Δώστε τα χέρια
- Ξέρεις δεν τα έχω πλύνει. Είναι βρώμικα.
- Μην λες δικαιολογίες
- Μπράβο παιδιά! Φίλοι για πάντα.
- Ναι για πάντα

Ο σπουργίτης με τον γρύλο δεν ξαναμάλωσαν ποτέ.

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Κάτω απ' τις θάλασσες του Αιγαίου πάνω απ' του ήλιου τις ακτίνες κάπου εκεί κοντά θα πάει να μείνει η πανέξυπνη Μαριαλένα όταν μεγαλώσει. Εξερευνήτρια μεγάλη, καθόλου μα καθόλου νάζι, όλη μέρα κι όλη νύχτα μες του κόσμου τα βιβλία ψάχνει τις θάλασσες, τα βουνά, τις πεδιάδες, τις ξηρές να βρει ένα παιδάκι να παίξει μαζί της. Πέρασε χίλια δυο εμπόδια, γνώρισε ανθρώπους που δεν ήξερε ότι υπάρχουν...

Μια μέρα περπατούσε σε μια απομακρυσμένη πεδιάδα, ένωσε το απαλό αεράκι να της χαϊδεύει τα μαλλιά. Είχε πια χάσει όλη της την οικογένεια. Το φαγητό της τό' τρωγε απ' τον συγχωρεμένο τον κυρ Πέτρο, έναν καλό μπαρμπαδάκο που πέθανε. Έτσι φορώντας μαύρα ρούχα ξεκίνησε για το μεγάλο της ταξίδι. Περπατώντας πια τόσο καιρό είχε φτάσει σε μια χώρα που είχε μόνο άμμο, τη λέγανε Έρημο. Διψούσε τόσο πολύ, που δεν άντεξε, και λιποθύμησε. Ξαφνικά, μια σταλίτσα της άγγιξε τον ώμο και της είπε ψιθυριστά:

- Μη φοβάσαι ...μια στάλα νερού είμαι .Θα σε συντροφεύω όπου κι αν πας, χωρίς να χαθείς. Έτσι η σταλίτσα και η Μαριαλένα συνέχισαν το ταξίδι τους. Περπατώντας ένα βράδυ, ξάφνου η σταλίτσα είδε κάτι να λάμπει στον ουρανό. Τότε φώναξε το φίλο της, τον αέρα να την πετάξει ψηλά μαζί με τη Μαριαλένα να δουν ποιος είναι αυτός που φέγγει ακόμα κι αν είναι πολύ μικρός.

-Γεια σας δεσποινίδες μου. Τι γυρεύετε από μένα; ρώτησε ο παρακατιανός του ουρανού.

-Απλά θέλαμε να δούμε ποιος είναι αυτός που φωτίζει τόσο έντονα τον ουρανό. Θα ήθελες να μας ακολουθήσεις;

- Θα ήταν μεγάλη μου χαρά, γιατί δεν έχω κάποιον εδώ πέρα να με συντροφεύει.

Έτσι, η σταλίτσα, ο παρακατιανός του ουρανού και η Μαριαλένα συνέχισαν μαζί. Πετώντας πια ψηλά στον ουρανό με συντροφιά τον αέρα ξαφνικά, είδε μια όμορφη κόρη να κλαίει. Το αστεράκι την ρώτησε:

-Τι έχεις;

-Καθώς έλουζα τα μαλλιά μου στη λίμνη, ξαφνικά βλέπω ότι ο γιόκας μου λείπει. Από χθες τον ψάχνω, μα πουθενά! Έχω απελπιστεί!! Τότε είπαν όλοι με μια φωνή:

-Μην ανησυχείς! Εμείς θα σε βοηθήσουμε.

-Αλήθεια;;; Σας ευχαριστώ πάρα πολύ!

-Αύριο θα τον έχεις στην αγκαλιά σου!

Έτσι ξεκίνησαν όλοι μαζί και έψαξαν κάθε απόμερη γωνιά , κάθε κρυψώνα μυστική. Είχαν πια κουραστεί. Μόνο ο αέρας και η σταλίτσα είχαν αντοχές. Έτσι ο αέρας και η στάλα του νερού έψαξαν ψηλά στο βουνό! Εκεί στην κορυφή, βρήκαν τη φωλιά ενός γερακιού που μέσα ήταν το μωρό! Το είχαν βρει! Όμως πάνω από τη φωλιά παραφύλαγε το γεράκι. Τι θα έκαναν; Ο αέρας είχε μια ιδέα! Θα γινόntonταν καταιγίδα! Έτσι το γεράκι θα έφευγε από το πολύ νερό! Έτσι και έγινε...Το γεράκι έφυγε γρήγορα αφήνοντας πίσω το μωρό! Τότε ο αέρας σφύριξε και ήρθε κοντά του το μωρό. Κατέβηκαν το βουνό και πήγαν στη Μαριαλένα και στον παρακατιανό του ουρανού.Η σταλίτσα φώναξε χαρούμενη βρήκαμε το μωρό!...Το βρήκαμε !Όλο δικό σου!

-Αχ! Σας ευχαριστώ πάρα πολύ! Πως να σας ανταμείψω; είπε με λυγμούς.

-Θα μπορούσατε να μας ακολουθήσετε; Ξέρετε, τα παιδιά με βοηθούν να βρω μια φίλη για να παίζω μαζί της.

-Μετά χαράς!! είπε η μητέρα.

Έτσι η Μαριαλένα, η σταλίτσα, ο αέρας, ο παρακατιανός του ουρανού, η μητέρα και το μωρό συνέχισαν το δρόμο τους. Κάποια στιγμή, σταμάτησαν σε ένα μικρό χωριουδάκι όπου είδαν μια λεύκα να κλαίει.

-Γιατί κλαίς όμορφη λεύκα; ρώτησε η μητέρα.

-Ξέρετε εγώ και το ποτάμι αγαπιόμαστε!! Μπορεί να σας φαίνεται απίστευτο και όμως είναι αληθινό!! Άμα αγαπηθούμε, οι άνθρωποι θα παραξενευτούν, άμα μας δει κάποιος θα γελάσει. Όμως εμείς αγαπάμε ο ένας τον άλλο και δεν μπορούμε να παντρευτούμε !!είπε στεναχωρημένη.

-Μην κλαίς!! Εμείς θα πάμε να βρούμε το ποτάμι, θα συζητήσουμε και θα σας ενώσουμε!!

-Σας ευχαριστώ πολύ! είπε γελώντας πια η λεύκα.

Στην απέναντι πλευρά του χωριού βρήκαν το ποτάμι.

-Καλημέρα σας !!Είδαμε τη δεσποινίς λεύκα στην άλλη πλευρά του χωριού και μας είπε τι γίνεται με σας!! Μπορούμε να βοηθήσουμε. Αύριο βράδυ θα `ρθουμε να σας πάρουμε, εσένα και τη λεύκα για να φύγουμε όλοι μαζί σε χώρες μακρινές! είπε γεμάτος ενθουσιασμό ο παρακατιανός του ουρανού. Το άλλο βράδυ η Μαριαλένα , το αστεράκι, η μητέρα και το παιδί πήγαν σιγά σιγά να πάρουν τη λεύκα. Ο αέρας και η στάλα του νερού πήγαν στο ποτάμι. Μετά βρέθηκαν κάτω απ` την πανσέληνο και συνέχισαν τη διαδρομή τους. Είχαν περπατήσει τόσο πολύ που στον τελευταίο πλανήτη που πάτησαν είχε μόνο ένα γέρικο λελέκι. Η Μαριαλένα το ρώτησε :

-Τι έχεις γέρικο λελέκι;

-Κανένας πια δεν με συμπαθεί, η οικογένεια μου με έδωσε από το σπίτι επειδή τους ήμουν μεγάλο βάρος. Προτιμώ να πεθάνω παρά να είμαι άδικα πάνω στη γη.

-Όχι μη στεναχωριέσαι , εμείς σε χρειαζόμαστε!! Θα `ρθεις μαζί μας και τίποτα κακό δεν θα σου πει κανείς!

Όλοι μαζί λοιπόν έφαγαν ένα όμορφο μέρος να ξεκουραστούν και ξαφνικά.....η Μαριαλένα δεν άντεξε άλλο και λιποθύμησε. Τότε όλοι την πήραν αγκαλιά, την χάιδεψαν και συνήλθε!!!! Όταν ξύπνησε κατάλαβε πως είχε βρει φίλους: η σταλίτσα, ο αέρας, το μωρό, η μητέρα, η λεύκα, το ποτάμι, το λελέκι, όλοι αυτοί την είχαν βοηθήσει να φτάσεικάτω απ` τις θάλασσες του Αιγαίου, κάτω απ` του ήλιου τις ακτίνες.....!!!!!!Σε έναν πλανήτη μαγικό ...τον πλανήτη της παντοτινής φίλιας, τον πλανήτη της αγάπης!!

Καρτάλη Λίλα

Η Λεύκα χωρίς φίλους

Μιά φορά κι έναν καιρό ένας άνθρωπος φύτεψε ένα σποράκι.Καθώς τα χρόνια περνούσαν το σποράκι μεγάλωνε,έγινε μικρό φυτό και αργότερα ένα μικρό δεντράκι .

Ο άνθρωπος συνέχιζε να το ποτίζει και να το φροντίζει.Ήταν για πολλά χρόνια ο φίλος της, η συντροφιά της.Όταν ήρθε η ώρα το σποράκι έγινε ένα τεράστιο δέντρο, μιά λεύκα αλλά ο άνθρωπος είχε μεγαλώσει και αυτός και πέθανε από γερατιά. Προτού όμως πεθάνει πότισε για τελευταία φορά το δέντρο του .

Η λεύκα χάνοντας τον άνθρωπο που την φρόντιζε προσπαθούσε να κάνει καινούριους φίλους.Συνέχισα γνώριζε πολλά ζώα αλλά εκείνα δεν ήθελαν να γίνουν φίλοι με μία λεύκα. Ζούσε

ολομόναχη μέσα σε μια έρημη κοιλάδα και το πιο κοντινό της δέντρο ήταν χιλιόμετρα μακριά της. Δεν είχε κανέναν για λίγη συντροφιά.Καθε βδομάδα τα βράδια έρχονταν μερικά παιδιά και έβαφαν με σπρέι τον κορμό της.

Ο κορμός της είχε καταντήσει χρωματιστός!!!!

Αυτό συνέχισε για πολύ μεγάλο διάστημα. Για τη λεύκα φαινόταν σαν να πέρασαν αιώνες .

Ήταν πια Ιούνιος και έκανε πολύ ζέστη. Ευτυχώς υπήρχαν και οι γείτονες που αγαπούσαν τη λεύκα και την πότιζαν πολύ συχνά.

Μια μέρα γνώρισε έναν σκύλο που τον έλεγαν Μαξ.Τον ρώτησε αν θέλει να γίνουν φίλοι και εκείνος της απάντησε ΝΑΙ!Η λεύκα από την χαρά της έκλαψε. Ξαφνικά είχε αποκτήσει ένα φίλο .Μιλούσαν και διασκέδαζαν όλη μέρα .

Πέρασαν περίπου δέκα χρόνια και ένα απόγευμαέτσι όπως διασκέδαζαν και γελούσαν πέρασαν απο δίπλα τους οι ιδιοκτήτες του Μαξ. Τον αναγνώρισαν αμέσως και τον πήραν μαζί τους.

Η λεύκα έμεινε ξανά μόνη.Τώρα πια ήταν κι αυτή γέρικη.

Τα χρόνια περνούσαν και η λεύκα συνέχιζε να ψάχνει για έναν φίλο. Ένα πρωινό εκεί που στεκόταν μόνη της είδε να φυτρώνει δίπλα της ένα δεντράκι.Ήταν μια μικρή αγλαδιά.

Άραγε η λεύκα είχε βρεί επιτέλους ενα φίλο που δεν θα έφευγε ποτέ απο δίπλα της;;;

Καλοπίσης Δημήτριος

Υπεύθυνοι εκπαιδευτικοί:

Μενέξη Ελένη

Τάσιου Ελισάβετ

